

Speciale at holde Begrædelsestaler over Valutaspørgsmaalet. Det er en Misforstaaelse. Jeg har tilladt mig at nævne det — og jeg nævnte det for øvrigt kunganske kort — i min Indledningstale, og det vilde for øvrigt være besynderligt, om man ikke ved en Lejlighed som denne omtalte Valutaspørgsmaalet. Det er muligt, at det ikke passer den højtærede Landbrugsminister at høre derom; det maa ogsaa være ret generende for ham. Jeg vil imidlertid fremdeles tillade mig, naar Lejlighed gives, at tale om dette Spørgsmaal, paavise, hvor urimeligt det er, at Regeringen lader denne Sag uanset, lader alting gaa sin egen skæve Gang. Jeg er ikke den eneste, som taler om dette Spørgsmaal. Det omtales i Pressen saa at sige hver Dag. Det er omtalt af finanskyndige Mænd, og der er ogsaa al Grund dertil. Det er utvivlsomt det mest brændende Spørgsmaal her i Landet i Øjeblikket.

Den højtærede Landbrugsminister mente, at han nu havde givet sit Bidrag til Valutaspørgsmaalets Løsning derved, at han havde stillet i Udsigt, at vi kunde eksportere 1½ Mill. Tdr. Brødkorn og 2 Mill. Tdr. Vaarsæd. Derom har jeg sagt — og andre Talere har givet mig Ret — at det er ganske umuligt, at der vil blive 1½ Mill. Tdr. Brødkorn til Eksport, og Landbrugsministeren har ogsaa i sine Taler maattet erkende, at hans Tal hviler paa det løseste mulige Grundlag. Han har ikke noget som helst andet at holde sig til, end at han paa Grundlag af en Statistik for en tidligere Periode har foretaget en skønsmæssig Beregning og sagt, hvis man kan regne 18 Fold Gange det Areal, det Antal Hektarer, der er besaaet, vil vi faa saa og saa meget Brødkorn. Jeg tror, at den højtærede Landbrugsminister tager ganske fejl. Han vil ikke faa noget nævneværdigt til Eksport. Alle Krigsaarene har vist os, at vi ikke har mere Brødkorn, end vi selv kan bruge. Undertiden har det været vanskeligt nok at præstere det, der skal til. Den højtærede Landbrugsminister kan ikke være blind for, at der i det kommende Høstaar indenfor Landets Grænser er ca. 30 000 Mennesker flere at ernære end i forrige Høstaar; og der er ingen Grund til at antage, at Høsten i Aar skulde give et større Udbytte af Brødkorn, end Høsten i Fjor gav.

Jeg har ikke noget imod, at den højtærede Landbrugsminister har stillet os i Udsigt, at Brødkorn kan eksporteres. Hvis der er Mulighed for at faa Brødkorn tilovers til Eksport, og hvis vi kan faa en overordentlig høj Pris i Udlandet for dette Brødkorn, er det fornuftigt at eksportere. Men det, jeg siger, er, at det er urimeligt at grunde

Kornlovens Økonomi paa den Antagelse, at der kan blive noget Brødkorn tilovers til Eksport. Hvad Vaarkornsekporten angaar, har jeg sagt, at man ikke paa Forhaand kan vide noget om, hvorledes denne Eksport vil komme til at ligge, og at det som Følge deraf ogsaa er ganske utilstedeligt at regne sikkert med, at man kan faa 20 Millioner i Statens Kasse derigennem. Men dertil kommer, at denne Eksport, saaledes som den er foreslaaet iværksat af den højtærede Landbrugsminister, ganske utvivlsomt vil føre til, at det Vaarkorn, der sælges i det frie Marked her i Landet, efter at en saa stor Eksport har fundet Sted, vil blive solgt til Priser, som er ganske uoverkommelige for de mindre Landbrugere, der skal købe indenlandsk Vaarkorn til deres Produktion.

Den højtærede Landbrugsminister undrede sig over, at jeg ikke straks havde givet min uforbeholdne Tilslutning til, at man eksporterede mest muligt baade af Vaarkorn og af Brødkorn, hvad enten der var Tale om Rug eller Hvede; thi det maatte efter den Opfattelse, jeg havde af Valutaspørgsmaalet, blive en naturlig Ting, at man søgte at eksportere saa meget som muligt for at faa saa gunstig en Stilling som muligt overfor Udlandet i Vareombytningen. Jeg har allerede i en kort Bemærkning svaret den højtærede Landbrugsminister, at jeg anser det for at være ganske urimeligt at sætte Befolkningen paa en knap Ration af Hvede for at faa Hvede til Eksport og derigennem gøre et Forsøg paa at forbedre vor Valuta, naar vi samtidig lader alle mulige Luksusvarer frit indføres til Danmark. Den højtærede Landbrugsminister kommer her med et Forslag isoleret, og et saadant vil ingen Betydning have. Jeg vil derimod yde min Medvirkning til, at Nationen som Helhed bliver stillet saaledes, at alle maa tage Konsekvensen af de vanskelige Forhold, vi er kommet ind i. Jeg har ikke noget imod, at man begrænser Forbruget, selv af saadanne Varer, som der her er Tale om, til det mindst mulige, naar blot Begrænsningen er et Led i et virkelig gennemtænkt og gennemført System, og naar hele Befolkningen bliver sat under de samme Vilkaar, saa det ikke blot bliver en enkelt Del af Befolkningen, der kommer til at lide derunder, men hele Folket kommer til at bære de Byrder, der ikke kan undgaaes, hvis man skal til at føre Landets Økonomi tilbage til et sundt og normalt Leje.

Den højtærede Landbrugsminister har Ret i den Betragtning — den er ikke ny, den er fremsat Gang paa Gang, ogsaa af mig — at det ikke vil hjælpe os ud af Vanskelig-